

Học Sinh Bất Lương

Contents

Học Sinh Bất Lương	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	3
3. Chương 3	3
4. Chương 4	4
5. Chương 5	5
6. Chương 6	7
7. Chương 7	12
8. Chương 8	15
9. Chương 9	17
10. Chương 10	19
11. Chương 11	21
12. Chương 12	24
13. Chương 13	28
14. Chương 14	29
15. Chương 15	33
16. Chương 16	36
17. Chương 17: Kết Thúc	39

Học Sinh Bất Lương

Giới thiệu

Tên gốc: – Bất lương học sinh Thể loại: Đam mỹ, đoản văn, nhất công nhất thụ, hiện đại, ngắn, vườn trường, thầy t

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hoc-sinh-bat-luong>

1. Chương 1

Không xong! Sắp bị muộn rồi!

Vất vả biết bao mới được nhận công việc này, tuyệt đối không thể đi làm muộn ngay ngày đầu tiên, bằng không bát cơm vừa tới tay sẽ bay theo gió mất!

Từ Duẩn Tường lấy tốc độ kinh người vội vàng từ nhà phi tới trường học, cũng cũng là nơi anh công tác.

Đáng giận! Sớm biết vậy đã không ngủ nướng rồi, nhưng mà hồi tưởng lại, mỹ nữ trong mộng thật là mãnh liệt nha, khiến anh thiếu chút nữa... thiếu chút nữa thì...

A! Ôi! Thiếu chút nữa là đụng phải A Hoa nhà bên rồi (A Hoa là một con chó), anh chính là một người tốt tiêu biểu nha, tuyệt đối không thể “đụng chó” nha.

Thế nhưng, không biết có phải do anh là người tốt tiêu biểu không? Mà trong tình trường luôn bị gán “thể người tốt”.

Giống như câu ‘Anh rất tốt nhưng em rất tiếc’:v, xem Vạn vạn không ngờ tới – phiên ngoại 2 – tập 2 để biết thêm chi tiết ^^

Haiz! Anh lớn lên không tồi nha! Ủ... Ít nhất từng có người nói anh lớn lên không tồi mà.

... Người kia hình như là mẹ anh.

Giờ nghĩ mấy thứ này để làm chi, lát nữa nếu đi muộn thật thì phải bịa ra lý do gì đó chứ, ừ... Nói là giúp bà lão qua đường? Hay là hỗ trợ người ta bắt cướp?

Khi Từ Duẫn Tường vẫn còn đang nghĩ ra một ngàn lẻ một “Sự tích anh hùng”, chân anh đã bước tới cổng trường.

“Hình như không muộn thì phải.” Từ Duẫn Tường nhìn trái nhìn phải, cổng trường vẫn còn rất nhiều học sinh đi tới đi lui mà.

“Kỳ quái... Từ nhà mình chạy tới trường nhanh nhất cũng phải mất 30 phút, sao giờ mới 7 giờ 50?” Anh buồn bực nhìn chiếc đồng hồ to treo trước cổng trường, buổi sáng hôm nay lúc thức dậy đã 7 giờ 45 rồi mà, sao lại...

Từ Duẫn Tường cúi đầu nhìn đồng hồ đeo tay, lại nhìn đồng hồ to.

Vậy mà nhanh những 25 phút!

Shit!

Từ Duẫn Tường khi về nhà việc đầu tiên làm nhất định là đập cái đồng hồ báo thức kia ra!

Vậy là sao chứ, rõ ràng là một đêm tốt đẹp như thế, hơn nữa cái lão chủ cửa hàng bán đồng hồ còn cam đoan không bao giờ hỏng, nói gì mà nói lảm, có mỗi cái đồng hồ báo thức thôi, có cần phun đầy mưa xuân lên mặt anh không (còn thối thối nữa), kết quả còn không phải hỏng rồi sao, đáng giận, bị lừa!

“Thôi không nói nữa...” Từ Duẫn Tường nhìn túi tài liệu trong tay, lần này anh tiếp nhận lớp chín năm hai.

“Được! Tôi nhất định sẽ làm một thầy giáo tốt!” Từ Duẫn Tường vô cùng có tinh thần hô to, khiến không ít học sinh và giáo viên xung quanh phải quay lại nhìn, trên mặt giống như viết năm chữ: “Quái nhân từ đâu tới?”

Từ Duẫn Tường hét xong mới phát hiện hình như tiếng mình quá lớn, đỏ bừng mặt chạy tới lớp học.

Anh cũng không phải chủ nhiệm nguyên bản của lớp chín năm hai, chủ nhiệm trước không biết vì lý do gì mà từ chức.

Từ Duẫn Tường vừa đi vừa nghĩ, hy vọng lớp anh chủ nhiệm không quá khó khăn, ngàn vạn lần đừng giống như ‘Gokusen’, học sinh một đứa so với một đứa càng khó trị hơn, đáng sợ lắm!

Gokusen: Tên việt là cô giáo Găng tơ

Cuối cùng đi tới cửa lớp chín năm hai, Từ Duẫn Tường hít sâu một hơi, bước nhanh vào lớp học.

“Chào các em học sinh, tôi là chủ nhiệm mới của các em.” Anh bước lên bục giảng, buông túi tài liệu trong tay xuống, quay sang bảng đen, cầm phấn viết, một hàng chữ màu trắng gọn gàng nổi bật trên nền đen của bảng.

“Tên tôi là Từ Duẫn Tường, chủ nhiệm trước của các em không biết vì nguyên nhân gì mà từ chức, vì vậy nhà trường cử tôi đến phụ trách lớp các em.” Viết xong tên của mình, anh đảo mắt nhìn đám học sinh bên dưới, tốt lắm, không đùa quái ác, không liếc mắt khinh thường giáo viên.

Từ Duẫn Tường thở phào nhẹ nhõm.

2. Chương 2

Giây phút đầu tiên của một ngày khi hấn mở mắt ra, hấn đã biết, hôm nay lại là một ngày nhàm chán.

Ngày lại ngày cứ ngốc ngốc như vậy trôi qua.

Duy nhất một điều khá đặc biệt, đó là đánh nhau.

Quý Sơ Vũ là một nhân vật khiến trường học đau đầu, mỗi lần trong trường xảy ra ẩu đả đều có mặt hấn.

Nhưng kỳ quái chính là, thành tích của Quý Sơ Vũ lúc nào cũng nằm trong top năm người dẫn đầu.

Hấn có được trí nhớ kinh người, đã gặp là không thể quên, chỉ nhìn thoáng qua là có thể nhớ.

Không ai có thể ép buộc hấn học bài, ngoại trừ anh trai hấn.

Anh trai là người thân duy nhất của hấn, ba mẹ sớm chết vì bệnh, chỉ còn hấn khi đó còn nhỏ tuổi và anh trai sống nương tựa lẫn nhau.

Anh trai rất vất vả, ngày ngày đi sớm về trễ, cho nên vì anh trai, hấn luôn cố gắng thi đạt thành tích tốt để anh trai an tâm.

Mà ngay cả đánh nhau cũng không để anh trai biết.

Bây giờ việc có thể làm, cũng chỉ có vậy.

Quý Sơ Vũ cởi áo ngủ màu đen trên người, mặc đồng phục, xuống cầu thang, mở tủ lạnh lấy sữa, tùy tiện hộp vài hộp, rồi đi ra ngoài.

Mang bộ mặt thờ ơ đi bộ tới trường, xung quanh không ít nữ sinh phóng ánh mắt hoặc ái mộ hoặc thường thức tới hấn.

Mái tóc đen thuần như điêu khắc, đôi mắt nguy hiểm tựa mèo hoang, làn da trắng nõn như tuyết, mũi cao thẳng tắp, môi mỏng kêu gọi, tất cả hợp lại tạo thành một khuôn mặt vô cùng xuất sắc.

Mỗi lần đi trên đường, đều sẽ thu được loại ánh mắt “chú mực” như vậy.

Quý Sơ Vũ đã quen, nhưng cũng không ngạo mạn, ngược lại cảm thấy như vậy rất phiền.

Mấy nữ sinh này làm sao vậy? Mắt có bệnh sao không đi khám bác sĩ đi?

Quý Sơ Vũ trong ánh “chú mực” đi vào lớp chín năm hai, ngồi vào chỗ của mình, ngẩng đầu nghĩ ngợi lát nữa trốn học sẽ đi đâu.

Lúc này, một người đàn ông trẻ tuổi đầy nhiệt huyết bước vào lớp, giống như lúc nào cũng có thể chạy về hướng mặt trời lặn.

Mà câu nói đầu tiên của anh ta sau khi bước vào lớp, cư nhiên là anh ta là chủ nhiệm mới của lớp bọn họ.

A, xem ra sau này sẽ vô cùng thú vị đây.

3. Chương 3

Đinh đoong, chuông hết tiết vang lên.

“Được rồi, hôm nay dừng ở đây, các em ra chơi đi!” Từ Duẩn Tường nhiệt huyết chưa tan hết, vẫn vô cùng có sức sống.

Học sinh có vài người ra ngoài, vài người ở trong lớp làm bài tập, còn một số trực tiếp gục xuống bàn ngủ. Hết tiết đầu tiên, Từ Duẩn Tường đã hiểu khá khá về lớp này, là một lớp vô cùng hoạt bát.

Tuy rằng lúc đầu không ai thích anh, nhưng là qua một tiết dạy “mưa thuận gió hoà” của Từ Duẩn Tường, chắc không ai không thích anh.

Không phải anh khoác lác, lớp chín năm hai hằng định có ít nhất hơn phân nửa học sinh thích anh.

Từ Duẩn Tường bắt đầu chờ mong tiết dạy tiếp theo.

Ra khỏi lớp học, đi về phòng giáo viên.

Bước tới cửa, Từ Duẩn Tường mới có cơ hội nhìn kỹ càng.

Buổi sáng bởi vì chưa chuẩn bị tốt, ở phòng giáo viên vội vàng chuẩn bị, rồi lại cuống cuống chạy tới lớp học, nên không có thời gian nhìn qua nơi này.

Phòng giáo viên ánh sáng rất tốt, ban ngày dù không bật đèn cũng đủ sáng. Mà bàn công tác được kê đối mặt với nhau. Bức tường đằng sau có treo một cái bảng đen, trên viết một ít công việc, lớn nhỏ đều có.

“Anh chắc là thầy Từ mới đến.” Một tiếng nói dễ nghe từ sau lưng truyền tới.

Từ Duẩn Tường quay đầu lại, vừa nhìn thấy liền ngây người.

Đứng sau anh là một người vô cùng nữ tính.

Thiên... Thiên sứ! Chẳng lẽ là tới cứu vớt anh sao?

“Thầy Từ?” Thiên sứ ánh mắt nghi hoặc hỏi.

“A? A! Tôi tên là... là Từ Duẩn Tường, năm nay 26 tuổi, sở thích là...” Từ Duẩn Tường phục hồi tinh thần, rồi mới bày ra một tư thế tự cho là rất tuấn tú.

Thiên sứ phát ra tiếng cười như chuông bạc: “Ha ha, thầy Từ thầy thật thú vị, tôi tên là Thư Kỳ Nhã, là chủ nhiệm lớp ba năm hai.” Thư Kỳ Nhã mỉm cười nhìn Từ Duẩn Tường, cô thực sự từ đáy lòng cảm thấy anh rất thú vị.

“A... Ha ha.” Từ Duẩn Tường cứng ngắc cười, ày, cười nhiều đau miệng muốn chết! Thế nhưng đau miệng chút đối lại được một cái tên, cũng đáng.

Hoá ra thiên sứ tên là Thư Nhã Kỳ, được! Anh sẽ nhớ kỹ!

4. Chương 4

“Thay công thức này vào hai sao, sẽ nhận được...”

Trong phòng học vang vọng tiếng giảng bài của thầy giáo cùng tiếng “sàn sạt” ghi chép của học sinh.

Học sinh ai ai cũng tập trung chú ý thầy giáo đang giảng bài trên bục giảng.

Tại sao không có ai ngủ? Lớp học bình thường, lúc nào chẳng có một, hai người ngủ gật!

Nhưng, đó là “lớp học bình thường”, còn đây là thầy giáo không bình thường, và một lớp học không bình thường... Khụ, ta là nói “đặc biệt”.

Rốt cuộc vì sao lại... đặc biệt?

Bởi vì chủ nhiệm lớp này thầy giáo Từ Duẩn Tường đã nói: Nếu có người dám ngủ gật trong lớp, tôi sẽ khiến người đó phải ăn không ngon ngủ không yên.

Ai, ban đầu có người không tin, vẫn ngủ trong tiết, hơn nữa còn ngáy rất lớn, như sợ có người không biết mình đang ngủ. Kết quả ngày hôm sau, tên đó lên lớp lúc nhìn thấy Từ Duẫn Tường tựa như thấy quỷ, không bao lâu sau thì chuyển trường.

Người nói, như vậy thì còn ai dám ngủ gật nữa không?

Dưới bục giảng mỗi người đều tập trung tinh thần nhìn chăm chăm thầy giáo và bảng đen, rất sợ không cẩn thận một cái ngủ gật, thì sẽ được biết thế nào là “ăn không ngon ngủ không yên”.

Chỉ duy nhất một người ngoại lệ.

Hắn không phải sợ bản thân ngủ gật, mà là hắn rất hứng thú với người này, hắn thậm chí vì Từ Duẫn Tường mà không trốn tiết, cũng vì anh mà làm bài tập.

Ấy, thật sự không hiểu tại sao lại như vậy, rõ ràng hắn ghét nhất là đi học mà!

Chuông hết tiết vang lên.

“Được, mọi người ra chơi đi!” Giáo viên trên bục giảng nói.

Bỗng một cô gái lon ton chạy tới.

“Thầy! Thầy giảng bài thú vị lắm ạ!” Cô nói.

Từ Duẫn Tường nhìn về phía cô gái. Ô, hoá ra là Ly Phi.

Lâm Ly Phi là học sinh nữ hoạt bát nhất lớp, luôn vô cùng nhiệt tình với các loại vận động, còn có cả đai đen không thủ đạo nữa.

“Hi ~ lão già ngày trước dạy siêu ~ nhàm chán ấy.” Lâm Ly Phi nhớ lại cách giảng bài của lão chủ nhiệm trước, không khỏi chán ghét nhú mồm.

Ha! Lão già, thật là chuẩn xác, lần đầu tiên nhìn thấy ảnh chụp của lão anh cũng nghĩ như thế.

Ồ? Sao lại có cảm giác là lạ?

Từ Duẫn Tường nhìn xung quanh, tìm thứ khiến cho anh có cảm giác kỳ quái.

Nhìn qua nhìn lại, cuối cùng tìm được Quý Sơ Vũ.

A... Hắn lại đang nhìn anh, mỗi lần anh giảng bài hắn đều nhìn anh chăm chăm, khiến anh thiếu chút nữa hỏi ra: Xin hỏi trên mặt tôi có dính cái gì sao?

“Thầy, thầy đang nhìn ai vậy?” Lâm Ly Phi nhìn theo ánh mắt Từ Duẫn Tường: “Ấy, thầy đang nhìn Quý Sơ Vũ à, thầy nghe em nói nè, hắn chính là người học giỏi nhất lớp mình đấy!” Khẩu khí không còn oang oang như vừa nãy nữa, mà chuyển thành nhỏ nhẹ dễ nghe.

Thấy khẩu khí của Lâm Ly Phi đột nhiên thay đổi, còn có hai má hồng như trái táo, anh tựa hồ như hiểu ra điều gì.

“Ly Phi, em không phải là thích Quý Sơ Vũ rồi chứ?”

Lâm Ly Phi nghe vậy hừ một tiếng: “Chán ghét thầy!” Nói xong còn giơ tay đập lên bả vai Từ Duẫn Tường một cái.

Từ Duẫn Tường trừng to mắt, thở không ra hơi. Cứu... mạng! Đau quá! Ai tới giúp hắn gọi xe cứu thương a!

5. Chương 5

Bữa tối hôm nay ăn cái gì? Nên ăn tam X xú xú oa? Hay là hồ tu X lỗ nhục phạn hơn?

Hai hăng lẩu nổi tiếng ở Trung Quốc

Từ Duẫn Tường còn đang tự hỏi nên ăn cái gì, thì cách đó không xa truyền đến tiếng cãi vã.

“Tao nói cho mày biết, ông đây khó chịu mày rồi đấy.”

Gì cơ? Ông đây? Chẳng lẽ là tập tiếp theo của “Phố đèn đỏ” sao? Thật tốt quá, anh mê “Phố đèn đỏ” nhất đấy!

Một bộ phim của Hongkong, tên gốc là , tên Việt là Phố đèn đỏ, search gg để biết thêm chi tiết

Từ Duẫn Tường không nói hai lời đi về nơi phát ra tiếng cãi vã. Anh nhất định phải cướp được hàng đầu tiên!

Nhưng mà không thấy điều dạt và lam bạch tha* đâu, chỉ thấy đồng phục áo trắng quần đen.

Nôm na là một loại áo may ô và dép xỏp

Đây không phải là học sinh trường anh sao? Nhìn tình huống này... chắc là ẩu đả rồi!

Không được, thân là thầy giáo, tuyệt đối không thể đứng nhìn học sinh đánh nhau!

“Dừng tay! Cho dù có chuyện gì, cũng không thể dùng bạo lực giải quyết!” Đã biết bên kia là học sinh trường mình, Từ Duẫn Tường không thể mặc kệ.

“Rác rưởi ở đâu tới?”

“Không biết...”

“Giờ làm gì?”

Đột nhiên có rác rưởi... Ấy, không, là có người nhảy ra cản trở, mấy tên đầu óc đơn giản, tứ chi phát triển, suốt ngày chỉ biết đánh đấm không biết phải làm sao.

Từ Duẫn Tường nhìn xung quanh, đang nghĩ làm sao để cản mấy học sinh này lại, không nghĩ tới lại thấy được một người.

“Quý Sơ Vũ? Sao em lại ở đây?” Nhìn thấy học sinh của mình, Từ Duẫn Tường có chút kinh ngạc.

Đầu heo, giờ mới phát hiện ra hần à.

“Hoá ra là đồng bọn của mày, đánh!” Một tên nhìn qua giông giống kẻ cầm đầu hạ lệnh.

Ủ lò à! Vậy cũng quá không công bằng rồi! Mấy tên này thật là... Hiện tại không phải là lúc nghĩ những thứ này, phải mau mau bảo hộ Quý Sơ Vũ!

Nhưng người anh muốn bảo hộ lúc này lại che chắn trước mặt anh.

Nghe thấy có người muốn đánh Từ Duẫn Tường, Quý Sơ Vũ không kịp nghĩ ngợi thân mình đã tự động che phía trước.

“Quý Sơ Vũ em mau...” Từ Duẫn Tường nhìn học sinh của mình chắn trước mặt, không khỏi khẩn trương lên, nhìn Quý Sơ Vũ thân hình đơn bạc như vậy sao có thể bảo hộ được anh, vả lại người đứng ra lúc này phải là người lớn tuổi hơn chứ...

“Cút!” Quý Sơ Vũ ngắt lời Từ Duẫn Tường. Hiện tại đầu heo này chỉ tổ làm vướng chân vướng tay hần thôi, thấy Từ Duẫn Tường chậm chạp không chịu đi, Quý Sơ Vũ không kiên nhẫn đẩy anh.

“Em...” Bị Quý Sơ Vũ đẩy đi, anh lảo đảo một cái, mở mắt ra, chỉ thấy người vừa đẩy mình đã bắt đầu động thủ giải quyết bọn người kia.

Quý Sơ Vũ một lần lại một lần xảo diệu né tránh nắm đấm bay tới, tên kia ngạc nhiên nhìn công kích của mình bị tránh né, hần cũng không buông tha cơ hội đánh trả, ra một đòn đáp lễ đủ mạnh, cứ như vậy, kẻ ban đầu còn kiêu ngạo ra lệnh, giây sau đã nằm đo đất.

Oa... Thật lợi hại! Nhìn thân thủ của Quý Sơ Vũ, Từ Duẫn Tường không khỏi từ đáy lòng bội phục.

Không bao lâu sau, Quý Sơ Vũ giải quyết xong đám người, đi về phía anh.

“Em bị thương!” Từ Duẫn Tường chỉ vết thương trên vai trái Quý Sơ Vũ, miệng vết thương không lớn, nhưng máu chảy ra rất nhiều, nếu còn tiếp tục sẽ mất rất nhiều máu!

Quý Sơ Vũ nhìn vai trái của mình, máu đỏ tươi dần dần nhiễm đỏ màu trắng đồng phục, hấn không khỏi cầm nín, vừa rồi chỉ lo giải quyết đám người kia, hoàn toàn không chú ý tới.

“Nhanh lên, nhà em ở đâu? Chúng ta trước về đó băng bó.” Từ Duẫn Tường lo lắng hỏi Quý Sơ Vũ.

6. Chương 6

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Đây là lần đầu tiên Từ Duẫn Tường tới nhà Quý Sơ Vũ, là một ngôi nhà độc lập, thoát nhìn phòng ốc có vẻ đã lâu, cạnh nhà có gara, bên trong đậu một chiếc xe màu đen có rèm che.

Mở cửa đi vào đầu tiên sẽ là phòng khách, bên trong dùng một cái tủ dài ngăn cách, phía sau là phòng bếp nhỏ. Ở giữa có một cái cầu thang, đi lên phòng của Quý Sơ Vũ và phòng anh trai hấn.

Đây là Quý Sơ Vũ nói.

Tuy là lần đầu đến, nhưng anh cũng không có thời gian thưởng thức, Từ Duẫn Tường lo lắng hỏi hòm thuốc ở đâu, sau đó ở phòng khách giúp hấn băng bó, còn không quên lấy thân phận thầy giáo giảng giải một hồi.

“... Lần sau không được đánh nhau nữa, biết không?” Hừ, hù chết anh, còn tưởng rằng Quý Sơ Vũ lần này sẽ bị K. O.

... Anh hình như không nên loạn nguyên rửa học sinh của mình.

Quý Sơ Vũ cúi đầu không đáp lại, thực tế hấn sắp nhện không nổi, bởi vì miệng vết thương ở vai, nên phải cởi áo loã nửa người trên, mà cái đầu heo này lúc giúp hấn băng bó, luôn vô ý ma xát điểm mẫn cảm trước ngực hấn, tới tới lui lui, rất nhanh đã khiến cho Quý Sơ Vũ chịu không nổi.

“Được rồi, nhìn em có thành ý như vậy, tôi sẽ không thông báo cho trường học.” Từ Duẫn Tường thấy Quý Sơ Vũ không nói lời nào còn tưởng rằng hấn đang sám hối, cho nên quyết định tiêu sái (?) tha thứ cho hấn.

“Thầy... Thầy có bạn gái chưa?” Đột nhiên, Quý Sơ Vũ hỏi.

“A? Chuyện này... Không có, nhưng tôi đã gặp được một vị thiên sứ ở trường, cô ấy thật sự rất đẹp, cô ấy...” Tuy rằng không rõ Quý Sơ Vũ tại sao lại hỏi như vậy, nhưng anh vẫn thao thao bất tuyệt về “Mối tình trong mơ” của mình.

“Thầy thích cô ta?” Một khắc này, đôi mắt Quý Sơ Vũ thật giống mắt báo, đăm đăm nhìn anh như nhìn con mồi.

“Đúng vậy, tuy rằng không biết thiên sứ có thích tôi hay không, nhưng tôi nhất định sẽ khiến cô ấy yêu tôi.” Nhìn xem, đầu heo chính là đầu heo, Từ Duẫn Tường rơi vào mộng tưởng yêu đương, thậm chí nhìn đầu cũng thấy bong bóng màu hồng, hoàn toàn không biết nguy hiểm ngay trước mắt.

Bỗng nhiên, trời đất đảo lộn, cắt đứt mấy lời lảm nhảm của anh.

“Thầy thích cô ta?” Quý Sơ Vũ ngữ khí trầm xuống hỏi lại, hấn sắp nghe không nổi nữa rồi.

Cho nên, báo đen đẩy ngã heo ngốc lên ghế sofa.

“Em...” Từ Duẫn Tường muốn ngồi dậy, thế nhưng hai bên eo đã bị Quý Sơ Vũ chế trụ.

“Sao không nói?” Biết rồi còn hỏi.

“Bởi vì...”

Quý Sơ Vũ không đợi anh nói xong, đã bá đạo hôn xuống.

Thô lỗ mót lấy, dường như còn thấy chưa đủ, vươn đầu lưỡi liếm liếm môi Từ Duẩn Tường, không đợi anh kịp phản ứng, đã cứng rắn xâm nhập, đảo qua toàn bộ hàm răng của anh một lần, rồi mới đi tìm đầu lưỡi, dây dưa cùng một chỗ, suốt quá trình còn không quên phát ra âm thanh khiến người khác mặt đỏ tim đập.

Từ Duẩn Tường bị doạ ngốc lảng, cho đến khi khí trong phổi bị hút hết, mới hồi phục tinh thần đẩy Quý Sơ Vũ ra.

Chưa từng nghĩ tới có ngày không khí lại tốt đẹp như vậy, sau khi bình ổn lại hô hấp, Từ Duẩn Tường mới chỉ tay vào Quý Sơ Vũ “Em em em” nửa ngày không nói ra lời.

Đây là nụ hôn đầu của anh mà! Sao, sao có thể bị một tên tiểu quỷ cướp đi, mà hắn ta lại còn là nam nữa chứ!

Cuối cùng, Từ Duẩn Tường giống như một cô gái nhỏ bị cưỡng hôn chạy chối chết.

Mà Quý Sơ Vũ thì lại như mèo nhỏ trộm được thịt, sờ sờ môi mình, câu lên một nụ cười đắc ý.

Từ Duẩn Tường dựa theo trí nhớ của mình, một đường chạy về nhà.

Đáng giận! Nụ hôn đầu của anh sao có thể cứ như vậy mất đi chứ!

Anh vô cùng không cam lòng, trong suy nghĩ của anh, nụ hôn đầu là phải với một đại mỹ nữ, chứ không phải cho một tên tiểu quỷ miệng còn hôi sữa!

Chạy cho đến khi chân bắt đầu đau nhức, cuối cùng cũng về tới nhà.

Từ Duẩn Tường lấy chìa khóa, tra vào ổ, mở cửa, phi thẳng vào phòng tắm, quần áo cũng không cởi, trực tiếp mở vòi nước, để nước lạnh xối lên người giúp anh bình tĩnh lại.

Đáng giận, đáng giận, đáng giận!

Ảnh chú thích

Tam X xú xú oa

Hồ tu X lỗ nhục phạm

Poster phim “Phố đèn đỏ”

Điếu dất –

Lam bạch tha –

7. Chương 7

“Chào buổi sáng, hôm nay chúng ta sẽ học...” Từ Duẩn Tường cầm giáo trình trên tay, chuẩn bị bắt đầu bài giảng.

Chỉ là thanh âm đã không còn sức sống như trước.

Rất nhiều học sinh nghi hoặc ngắc đầu, kỳ quái không hiểu vì sao thầy giáo vạn năm nhiệt huyết của bọn họ hôm nay thanh âm lại mệt mỏi như vậy, kết quả vừa thấy, đã khiến mấy học sinh chăm chỉ muốn ôn lại bài trước khi vào lớp kinh ngạc quăng sách; làm cho những nữ sinh đang tô son làm đốm trượt tay quệt một đường ngay mặt; cũng khiến cho vài anh bạn béo buổi sáng ăn hơi nhiều khoai lang muốn đánh rắm giật mình thu rắm về.

Bởi vì thầy giáo bọn họ hôm nay trông rất giống hồn ma, tóc tai tán loạn, đôi mắt vô thần trũng sâu, hai má hóp lại, quả thực không cần hoá trang cũng có thể đi đóng ma rồi.

“Thầy làm sao vậy...” Lâm Ly Phi mở miệng đầu tiên, hỏi ra nghi vấn của mọi người.

“A? Tôi làm sao cơ?” Không hiểu.

“Thầy nhìn qua trông rất tiều tụy!”

“Đúng vậy!”

“Không sai!”

“Là vậy sao? Ha ha, có thể là do tôi hôm qua uống hơi nhiều cà phê.” Từ Duẩn Tường gãi đầu, xấu hổ cười nói.

×

Chuông hết tiết vang lên.

“Đến đây thôi, ra chơi đi.” Vô cùng uể oải.

Mặc dù có một đám học sinh vừa hết tiết liền chạy lại quan tâm thầy, nhưng Từ Duẩn Tường vẫn nói không có việc gì, nhất nhất đuổi bọn họ đi.

Từ Duẩn Tường thu dọn giáo trình, ra khỏi lớp học.

Quý Sơ Vũ liền đuổi theo.

“Thầy.” Một đường theo Từ Duẩn Tường tới vườn hoa sau trường, Quý Sơ Vũ gọi anh lại.

“A, là Quý Sơ Vũ sao, có chuyện gì à?” Từ Duẩn Tường xoay người, cho hắn một nụ cười thân thiết.

“Này... Thầy không sao chứ?” Quý Sơ Vũ vẻ mặt lo lắng.

“Không có việc gì, không có việc gì! Ha ha, không có việc gì mà!” Từ Duẩn Tường vô tư cười cười, lặp đi lặp lại một câu.

“Nhưng mà...”

“Sắp vào tiết rồi, em mau về lớp đi, gặp lại sau.” Từ Duẩn Tường ngắt lời hắn, nói xong xoay người bước đi.

Chỉ để lại Quý Sơ Vũ một mình đứng nhìn theo.

×

Từ Duẩn Tường ngồi ở vị trí của mình, nhưng trong lòng cảm thấy rất sợ hãi.

Vừa nãy lúc Quý Sơ Vũ gọi anh, tim anh như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, nhưng anh đã quyết định đem chuyện hôm ấy quên đi, nên anh tuyệt đối không thể biểu hiện bối rối.

Lúc này, một cái sandwich cùng một hộp sữa được đặt xuống trước mặt anh.

Từ Duẩn Tường ngẩng đầu: “Cô Thư...”

“Ăn đi, trông anh là biết chưa ăn sáng rồi.”

“Cô làm sao biết!?” Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, một loạt tiếng kêu “Ọt ọt ọt” vang dội từ trong bụng Từ Duẩn Tường truyền ra, hại anh ước gì mặt đất mọc ra một cái lỗ để chui vào.

“Đoán thôi.” Thư Kỳ Nhã chỉ mỉm cười, tựa hồ vừa nãy không hề có tiếng kêu hù chết người kia.

“Là, là vậy sao? Vậy tôi đây không khách sáo nữa.” Từ Duẩn Tường xé mở gói sandwich, bắt đầu ăn ngấu nghiến.

Thư Kỳ Nhã đi tới chỗ bên cạnh Từ Duẩn Tường ngồi xuống, đây là bàn làm việc của cô, cũng nói: “Thầy Từ nhìn qua trông thật tiều tụy, đã xảy ra chuyện gì sao?”

Từ Duẩn Tường dừng lại, đem thức ăn trong miệng nuốt vào: “Không có! Do hôm qua uống cà phê hơi nhiều thôi.” Đùa à, sao có thể nói chuyện đó cho cô Thư được chứ, rất dọa người!

“Hoá ra... Thầy Từ không tin tưởng tôi chút nào.” Thư Kỳ Nhã bộ dạng khổ sở.

Anh thiếu chút nữa thì nghẹn thở, thuận khí xong mới nói: “Không, không có! Tôi...” Làm sao cô Thư lại biết anh lừa dối? Trời... Trời ạ, đây là trực giác của phụ nữ sao?

“Cái kia... Thực ra là...” Không còn cách nào khác, vì không để cô Thư khổ sở, đành phải nói ra sự thật.

Cứ tưởng rằng cô Thư sẽ cảm thấy ghê tởm, không nghĩ tới cổ lại có vẻ mặt hưng phấn, ánh mắt tràn ngập ánh sáng như vậy.

“Hoá ra thầy Từ là thụ nha... Hơn nữa đối phương lại là niên hạ công, ha hả, rất đáng yêu!” Tiếp theo cô nàng lại lảm bà lảm bảm không biết đang nói cái gì, cái gì mà thụ cái gì mà công không biết nữa.

“Cô Thư?”

Từ Duẫn Tường gọi một tiếng mới kéo hồn của cô nàng trở lại, thế nhưng lại ngay lập tức nhận được một nụ cười âm hiểm đến dựng tóc gáy: “Thầy Từ, để tôi nói cho thầy nghe, đồng tính luyện ái không phải là chuyện gì đáng xấu hổ cả, thầy phải dũng cảm đối mặt với tình yêu của mình chứ...” Rồi nắm tay anh giằng giãi một thôi một hồi rằng đồng tính luyện ái là vô cùng tốt.

Cái gì đấy? Từ từ, cô Thư, tôi không phải đồng tính luyện ái mà!

8. Chương 8

“Hộc... Hộc...” Từng tiếng thở nặng nề từ trong con hẻm nhỏ tối tăm truyền tới.

“Đúng, thật xin lỗi, bọn tôi sai rồi!” Trong hẻm hình như không chỉ có một người.

“Cút!”

“Vâng, vâng!” Một đám người chật vật chạy trôi chết.

Phía sau, có một người lững thững bước ra, là Quý Sơ Vũ.

Mái tóc hần hơi lộn xộn, đồng phục cũng vì bị người lôi kéo mà có chút mất trật tự, lộ ra làn da trắng nõn bên trong.

Hần cũng lười chỉnh lại, cứ để y nguyên đi trên đường, nhưng như vậy cũng không khiến hần bị người khác thấy quái gở, mà ngược lại làm cho ánh mắt nữ sinh trên đường không thể rời khỏi hần.

Bởi vì hần thoát nhìn siêu, gợi, cảm!

Từ Duẫn Tường nhìn thấy Quý Sơ Vũ.

Tuy rằng anh rất muốn giả bộ như không nhìn thấy, nhưng bộ dạng Quý Sơ Vũ khiến anh không thể không để tâm.

“Em đã xảy ra chuyện gì?” Từ Duẫn Tường đi tới bên người Quý Sơ Vũ.

“Không phải chuyện của thầy.” Quý Sơ Vũ ngay cả liếc cũng không liếc mắt một cái.

“Cái gì!? Cái gì mà không phải chuyện của tôi? Em là học sinh của tôi, nên chuyện của em cũng là chuyện của tôi, nói, em có phải lại đi đánh nhau đúng không?” Đáng giận, tên nhóc này cứ nhiên dảm không nhìn anh!

“Tôi đã nói là không phải chuyện của thầy!” Hấn chán ghét việc Từ Duẫn Tường truy hỏi chuyện của hấn, không khỏi gắt gỏng.

Nhất thời, hai người không biết nói gì.

“Thật xin lỗi, tôi quá kích động.” Là Quý Sơ Vũ phá bỏ xấu hổ.

Từ Duẫn Tường cũng lấy lại tinh thần, chỉ hỏi hấn: “Có đói bụng không? Tôi biết một quán rất ngon, cùng đi ăn đi, tôi mời.”

Quý Sơ Vũ quay qua, gật đầu.

Dọc theo đường đi, hai người trầm mặc không nói lời nào.

Tới quán, Từ Duẫn Tường hỏi Quý Sơ Vũ muốn ăn cái gì, hấn nói tùy anh, Từ Duẫn Tường liền kêu hai chén mì trứng trần.

Sau đó lại là một trận trầm mặc.

Thật lâu sau, Quý Sơ Vũ mở miệng: “Thầy gần đây vẫn một mực tránh mặt tôi, tôi thấy rất buồn, nên mới tìm người đánh nhau.”

Từ Duẫn Tường thiếu chút nữa thì sặc mì lên mũi: “Hả?”

Quý Sơ Vũ không đáp lời, tiếp tục ăn mì.

“Này...” Từ Duẫn Tường nhất thời không biết phải giải thích làm sao, cũng không thể nói, mỗi lần nhìn thấy em, tim tôi liền đập như muốn nổ tung đi?

“Tôi nghĩ... Tôi... thích thầy.” Lần đó sau khi hôn Từ Duẫn Tường, Quý Sơ Vũ vẫn luôn nghĩ nguyên do vì sao hấn hành động như vậy, có lẽ đây là đáp án thích hợp nhất.

“Phụt ” Người vừa được tỏ tình rất không có mặt mũi phun mì trong mồm ra: “Cái, cái gì cơ?”

“Tôi thích thầy.” Người tỏ tình vẻ mặt rất bình tĩnh, cứ như ba chữ kia không phải thoát ra từ miệng mình.

“Tôi... Em...” Lần đầu tiên trong đời có tỏ tình với anh, thế nhưng đối phương lại là nam, điều này khiến cho Từ Duẫn Tường không khỏi nhớ tới lời của Thư Nhã Kỳ “Đồng tính luyến ái không phải chuyện đáng xấu hổ” ...

“Thầy có thể không trả lời tôi, nhưng xin đừng lạnh nhạt với tôi.” Biết lúc này suy nghĩ của Từ Duẫn Tường rất loạn, Quý Sơ Vũ cũng không bắt buộc anh.

9. Chương 9

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Mấy ngày kế tiếp, Từ Duẫn Tường cùng Quý Sơ Vũ ở chung vô cùng hoà bình.

Ngày đó lúc Quý Sơ Vũ tỏ tình với anh, Từ Duẫn Tường sững sốt, bởi vì không biết phải làm sao.

Cứ như vậy, hình thức bọn họ ở chung cũng chỉ như thầy giáo với học sinh mà thôi.

Ngẫu nhiên, Quý Sơ Vũ cũng sẽ có lúc lộ ra loại ánh mắt nóng bỏng nhìn Từ Duẫn Tường, hại anh không dám nhìn lại hần.

“Mình thích bạn!” Cô gái cúi đầu hai tay đưa lá thư tình cho người con trai mình ái mộ.

Biểu tình trên mặt Quý Sơ Vũ không hề biến hoá, vô cùng bình tĩnh nhìn lá thư tình trước mặt, đây không biết là phong thư thứ mấy trong ngày, không nhìn ra là hần chán ghét sao.

“Tôi đã có người trong lòng.” Đây cũng không biết là lần thứ mấy trong hôm nay.

“Gì cơ!?” Lâm Ly Phi kinh ngạc nhìn hần: “Vậy sao, là ai a?” Cô run run hỏi.

“Cậu không cần biết.” Lạnh lùng tiêu sái, không cho cô gái bị thất tình có đáp án.

Lâm Ly Phi hồn bay phách lạc đi tới vườn hoa sau trường, buổi sáng tỏ tình bị từ chối khiến cô bị đả kích không nhỏ, chỉ là đơn phương thôi sao?

A? Sao trên cái cây kia lại có dây thừng? Là ai treo ở đây vậy?

Lâm Ly Phi đi qua, tò mò nghiên cứu sợi dây thừng.

“Dừng lại! Ly Phi! Không nên luẩn quẩn trong lòng!” Lúc này, thầy giáo nhiệt huyết Từ Duẫn Tường thấy Lâm Ly Phi cầm dây thừng, tưởng cô muốn treo cổ, liền chạy lại ngăn cản cô.

“Cái gì...”

“Thầy biết cảm giác thất tình rất khó chịu, nhưng em cũng không thể tự tử để giải quyết mọi chuyện”. Anh siết chặt bả vai Lâm Ly Phi, bắt đầu “thông tư tưởng” cho cô.

“Thầy, sao thầy biết em thất tình?” Lâm Ly Phi nhớ rõ cô chưa nói cho ai biết cả.

“A? Chuyện này...” Bởi vì buổi sáng...

“Mình thích bạn!”

A? Là ai vậy?

Từ Duẫn Tường rất không biết xấu hổ chạy qua góp vui.

“Tôi đã có người trong lòng.” Thanh âm này thật quen tai...

A! Là Quý Sơ Vũ!

“Gi cơ!?” Còn có Lỵ Phi, anh quả nhiên đoán đúng, cô thích hẳn. “Vậy sao, là ai a?”

“Cậu không cần biết.” Đáng giận! Hắn sao có thể lạnh lùng như vậy!

Tuy rằng Từ Duẫn Tường cảm giận bất bình, nhưng thấy Quý Sơ Vũ sắp đi qua chỗ mình, đành phải trước trốn đi.

Đến khi Quý Sơ Vũ đi tới, quả nhiên vẫn thấy Từ Duẫn Tường, có chút nghi hoặc, sau đó giả giả vờ như không có chuyện gì, nhìn anh, trên mặt như muốn nói: Nhìn cái gì mà nhìn? Thấy anh Quý Sơ Vũ cũng không bị dọa (Ai mới là người bị dọa đây?), chỉ câu lên một nụ cười tà mị khiến nữ sinh điên cuồng, chậm rãi tới gần Từ Duẫn Tường: “Thầy hẳn là biết tôi thích ai?”

Nhìn khuôn mặt Quý Sơ Vũ ngày càng gần, Từ Duẫn Tường kích động, đột nhiên nhanh trí, chỉ lên trời hô: “A! Có đĩa bay!” Sau đó nhân cơ hội chạy biến mất.

Quý Sơ Vũ nở nụ cười, cười Từ Duẫn Tường thật ngốc ngếch, cũng thật...

Đáng yêu.

“Thôi quên đi.” Là do cô biểu hiện quá rõ ràng sao.

Từ Duẫn Tường nhẹ nhàng thở ra. “Oa!” một tiếng, sau đó, Lâm Lỵ Phi bắt đầu khóc lớn: “Cậu ấy không thích em!”

Đối mặt với tình huống thế này, Từ Duẫn Tường không khỏi luống cuống tay chân: “Đừng, đừng khóc.” Từ Duẫn Tường ngốc ngốc vỗ vai Lâm Lỵ Phi.

“Oa oa! Thầy làm sao mà hiểu được?” Lâm Lỵ Phi càng khóc to hơn.

Anh đúng là không hiểu mà! “Vậy em cứ trút hết ra đi.” Trước mắt cũng chỉ có thể nghĩ ra phương pháp này.

“Thầy!” Lâm Lỵ Phi nhào vào trong ngực Từ Duẫn Tường.

Anh thở dài: “Ngoan.” Chú thích

Mỹ trứng trần

10. Chương 10

“Thứ bảy tuần này thầy sẽ tới thăm gia đình các em, các em hãy trở về báo với cha mẹ một tiếng.” Từ Duẩn Tường đứng trên bục giảng nói.

Thời gian trôi rất nhanh, đã tới thứ bảy.

Sau khi tới thăm gia đình của vài học sinh, đến phiên Quý Sơ Vũ.

Anh tự hỏi liệu mình có nên bỏ qua không tới hay không, nhưng mà đã là thầy giáo thì phải bình đẳng, hơn nữa sớm muộn gì cũng phải đối mặt.

Từ Duẩn Tường cố lấy dũng khí, bước tới trước cửa nhấn chuông, tiếng đing đoong liên vang lên.

Không lâu sau, cánh cửa trước mặt mở ra, người mở cửa là Quý Sơ Vũ.

Bởi vì là ngày nghỉ, Quý Sơ Vũ không mặc đồng phục, chỉ mặc một chiếc áo phông đen cùng quần jean bó tôn lên đôi chân thon dài.

Đây là lần đầu tiên Từ Duẩn Tường nhìn thấy Quý Sơ Vũ mặc đồ không phải là đồng phục, anh cũng không thể không thừa nhận, nhìn đẹp lắm.

“Anh của em đâu?” Gạt mấy ý nghĩ kỳ quái trong đầu đi, Từ Duẩn Tường hỏi.

“Anh ấy tới mới về, vào ngồi chờ?” Quý Sơ Vũ có phần biếng nhác hỏi, giống như vừa tỉnh ngủ, hiện tại thật giống một chú mèo đen.

Với lại, bây giờ là buổi chiều, người trẻ tuổi bình thường đều không ngủ đến giữa trưa thì không dậy mà.

“Được.” Từ Duẩn Tường cũng không khách khí, trực tiếp đi vào.

Đi thẳng đến sofa, đặt mông ngồi xuống.

Quý Sơ Vũ theo sau, cầm lấy điều khiển TV trên mặt bàn, ngồi bên cạnh Từ Duẩn Tường, nhàm chán chuyển kênh TV liên tục, cuối cùng dứt khoát từ bỏ, hỏi Từ Duẩn Tường: “Muốn xem không?”

Từ Duẩn Tường lắc đầu.

Tắt TV, Quý Sơ Vũ vào phòng bếp phía sau, mở tủ lạnh lấy túi bánh mì, thả hai miếng vào máy nướng

bánh mỳ, nhấn nút.

Trong lúc chờ đợi, hai tay hấn đặt lên kệ bếp màu đen, ngón tay trắng nõn thon dài gõ nhịp lên mặt kệ.

Chịu không nổi loại tĩnh mịch này, Từ Duẫn Tường quay đầu hỏi: “Anh của em khi nào về?”

“Đợi đi.” Không giống Từ Duẫn Tường buồn bực, Quý Sơ Vũ vẫn nhàn nhã như không.

Ba mươi phút sau.

“Rốt cuộc thì anh của em khi nào mới về?”

“Tối.”

Một giờ sau.

“Phải về đến nơi rồi chứ?”

“Không biết.”

“Cái gì!?” Từ Duẫn Tường kinh ngạc: “Không biết!?”

Quý Sơ Vũ không thèm nhìn anh, cười cười: “Phải.”

Lúc này, Từ Duẫn Tường mới hiểu được, anh bị lừa dối.

“Tôi đi đây.” Thẹn quá thành giận, anh hùng hăng bước ra cửa.

“Từ từ.” Thấy anh muốn đi, Quý Sơ Vũ bắt lấy cánh tay Từ Duẫn Tường: “Đừng tức giận, tôi... Tôi chỉ muốn ở cùng với thầy thôi mà.”

Nghe hấn nói vậy, Từ Duẫn Tường không tự chủ được đỏ mặt: “Tôi, hôm khác tôi lại đến.” Nói xong, vội vàng chạy mất.

Quả nhiên vẫn không được sao? Quý Sơ Vũ trong lòng thở dài.

11. Chương 11

Nhìn vị trí trống rỗng kia, Từ Duẫn Tường cảm thấy lực bất tòng tâm.

“Đỉnh đoong”

Từ Duẫn Tường trong lòng thở dài một hơi: “Hôm nay dừng ở đây thôi.” Thật nhanh cất sách giáo khoa, miễn cho lại thất thần.

“Này, cậu có biết chuyện về Quý Sơ Vũ không?” Mấy cô gái tám chuyện trên hành lang.

Quý Sơ Vũ!? Nghe được nguyên nhân khiến mình thất thần, Từ Duẫn Tường không khỏi dừng bước.

“Có có có, hôm qua lúc tớ ở lại tự học buổi tối có nhìn thấy hấn, chảy máu hơi bị nhiều nha!” Một cô gái khác nói.

Máu!? Tại sao lại có máu? Anh trai Quý Sơ Vũ không phải bảo hấn bị viêm ruột thừa sao?

“Hy vọng hấn không có việc gì, bằng không trường học chúng ta sẽ mất đi một anh đẹp trai.”

“Ha ha, đồ mê zai ~”

“Ít nói, cậu không phải cũng thế sao.”

Từ Duẫn Tường đã không còn lòng dạ nghe tiếp, chỉ muốn nhanh nhanh quay về văn phòng gọi điện thoại xác nhận.

Phi nhanh như gió vào văn phòng, cầm điện thoại bấm số của anh trai Quý Sơ Vũ.

Tiếng tút tút vang lên, giờ phút này vọng vào trong tai Từ Duẫn Tường có cảm giác lâu như một thế kỷ.

“A lô?” Đột nhiên, một giọng nam đầy từ tính truyền đến.

“Xin chào, cho hỏi ngài có phải là ngài Quý Sơ Thần không?” Tuy rằng lòng nóng như lửa đốt, nhưng cũng không thể quên lễ phép.

“Đúng, ai vậy?”

“Tôi là chủ nhiệm lớp Quý Sơ Vũ, xin hỏi hấn...”

“Hấn bị viêm ruột thừa, phải xin phép nghỉ.” Quý Sơ Thần không đợi anh nói xong đã ngắt lời.

Gấp cái gì? Có khi còn muốn nói, em trai ngài ở trường học đái dầm, xin mời đón về không chừng: “Tôi chỉ muốn biết, hấn thật sự bị ruột thừa sao?”

“Này... Đúng vậy.” Đầu kia điện thoại có chút mất tự nhiên.

Từ Duẫn Tường hít một hơi: “Ngài Quý, tôi là chủ nhiệm của Quý Sơ Vũ, nếu xảy ra chuyện gì, tôi hy vọng có thể góp chút sức lực.”

Điện thoại im lặng một lúc lâu, sau mới nói: “Được, kỳ thật...”

Từ Duẫn Tường bước vào bệnh viện.

Quý Sơ Thần nói, kỳ thật Quý Sơ Vũ đánh nhau với người khác ở trong trường, kết quả bị thương nặng, y tá có nói lại lời của Quý Sơ Vũ trước khi hấn ngắt đi: “Nói với anh trai tôi, bảo anh ấy đừng nói gì với chủ nhiệm của tôi...” Cho nên anh ta mới giấu.

Vội vàng hỏi phòng bệnh của Quý Sơ Vũ, là phòng điều trị lầu hai.

Nhanh chóng đi thang bộ lên lầu hai.

Nhìn mấy vòng, thì thấy được Quý Sơ Thần.

Tại sao lại khẳng định như vậy? Bởi vì hai người bọn họ lớn lên rất giống nhau, làn da trắng nõn, môi mỏng gợi cảm, hai mắt giống như mắt mèo, chỉ là đôi mắt mèo kia có chút hẹp dài, thành thực hơn.

Từ Duẫn Tường lập tức chạy qua, lo lắng hỏi: “Hấn không sao chứ?”

Quý Sơ Thần vốn đang đi qua đi lại, thấy Từ Duẫn Tường đầu tiên là sửng sốt, sau mới biết được đây là chủ nhiệm của Quý Sơ Vũ: “Không biết, còn đang quan sát, bác sĩ nói tình huống của Quý Sơ Vũ rất không lạc quan.”

“Là vậy sao...” Từ cửa sổ phòng bệnh nhìn vào trong, Từ Duẫn Tường như bị doạ nhảy dựng, bởi vì lúc này nhìn Quý Sơ Vũ thực sự rất thê thảm.

Vốn là một người mang đầy ánh dương quang, hiện tại lại tràn ngập tử khí nằm trên giường, thân thể cứng

đầy ống dẫn to nhỏ, một cái mặt nạ dưỡng khí to trùm lên mặt, còn đôi mắt mèo chỉ giương lên là đã hấp dẫn chết người kia, giờ phút này gắt gao nhắm chặt.

Từ ngày đó sau khi nhìn thấy Quý Sơ Vũ, Từ Duẩn Tường không còn lòng dạ nào lên lớp.

Trong đầu tràn ngập hình dáng Quý Sơ Vũ nằm trên giường bệnh, không biết vì sao, anh lại cảm thấy đau lòng.

Nghe nói Quý Sơ Vũ được đổi đến phòng bệnh bình thường, Từ Duẩn Tường dự định sau khi tan học đi thăm hẩn.

Cuối cùng cũng hết giờ, nhưng không thể hai tay trống trơn đi thăm bệnh, cho nên Từ Duẩn Tường dừng lại trên đường mua hoa.

Đi vào bệnh viện, hỏi y tá, biết được Quý Sơ Vũ nằm ở phòng số hai tầng năm.

Từ thang máy, cho đến cửa, đi vào phòng bệnh số hai, Từ Duẩn Tường vẫn có chút khấn trương.

Lát nữa phải nói thế nào đây?

Ha ha! Thầy tới thăm em!

Như vậy sao?

Nghĩ tới nghĩ lui cũng không nghĩ ra, Từ Duẩn Tường hít sâu, mở cửa phòng nói: “Ha ha! Thầy đến...”

Người trên giường vẫn nhắm chặt hai mắt.

Hoá ra còn chưa tỉnh. Từ Duẩn Tường trong lòng có chút mất mát.

Cắm bó hoa vừa mua vào bình, anh ngồi xuống chiếc ghế nhỏ bên cạnh giường bệnh.

Từ Duẩn Tường chăm chú nhìn Quý Sơ Vũ, giờ phút này vẻ mặt lúc ngủ của hẩn thật là đáng yêu, thật hy vọng hẩn có thể luôn như vậy... Phi phi phi! Đang nói bậy cái gì vậy!

Từ Duẩn Tường lắc đầu, xua đi mấy ý tưởng không tốt trong đầu.

Đột nhiên, Từ Duẩn Tường làm ra một hành động thực ngây thơ sờ soạng khuôn mặt Quý Sơ Vũ.

Chỉ là sờ soạng thế này, anh vẫn thấy có chút mất mát.

Ai, mình đúng là lợi dụng lúc người khác gặp khó khăn mà.

Mấy ngày kế tiếp, Từ Duẩn Tường mỗi ngày sau khi hết tiết đều sẽ đi thăm Quý Sơ Vũ.

Nhưng hắn vẫn không tỉnh lại, bác sĩ nói, não bệnh nhân bị thương nặng, có thể sẽ hôn mê một tuần, một tháng, hoặc thậm chí còn có thể sẽ không tỉnh lại.

Nghे thấy như vậy, Từ Duẩn Tường ngây cả người, mặc dù rất không thích Quý Sơ Vũ, nhưng vẫn không hy vọng hắn sẽ vĩnh viễn không tỉnh lại.

Cho nên, anh mỗi ngày đều đi thăm Quý Sơ Vũ, cũng vì hy vọng hắn có thể mau mau tỉnh lại, rồi sẽ lại giáo huấn hắn một trận.

Hôm nay Từ Duẩn Tường vẫn theo thường lệ hết giờ dạy đi thăm Quý Sơ Vũ.

Trong tay cầm một quả táo tới bệnh viện, mong rằng hắn có thể tỉnh lại.

Nhưng mà, người trên giường vẫn như cũ không nhúc nhích.

Xem ra táo chỉ có thể vào bụng mình thôi.

Từ Duẩn Tường ngồi trên ghế gọt táo.

Đột nhiên, anh nhớ tới, lúc trước khi cùng mẹ ngồi xem phim thần tượng, chỉ cần nam chính hôn mê không tỉnh lại, nữ chính sẽ nói một câu...

“Nếu em tỉnh lại, tôi sẽ đồng ý làm người yêu của em.” Từ Duẩn Tường vô thức nói ra.

12. Chương 12

Quý Sơ Vũ tỉnh lại, đầu đau muốn nứt ra, đang định mở mắt, kết quả...

“Nếu em tỉnh lại, tôi sẽ đồng ý làm người yêu của em.”

Cái gì? Là ai?

Hắn mở mắt, nhìn thấy Từ Duẫn Tường, sững sốt một cái, sau nhớ tới câu nói kia, có chuyện gì cũng vút sang một bên, trước hết phải giải quyết quan trọng này đã.

“Thật sao?”

Nghe thấy tiếng nói phát ra từ trên giường, Từ Duẫn Tường vui vẻ nhìn hắn, rồi mới nhớ tới lời hắn vừa nói.

“Cái, cái gì? Em nói cái gì? A! Cửa nhà thầy hình như không khoá, thầy phải về trước đây, hẹn gặp lại!”
Ha ha, ba mươi sáu kế, tẩu vi thượng sách, mau chạy!

Ngay lúc Từ Duẫn Tường sắp chạy tới cửa, sau lưng truyền đến một câu.

“Nam tử hán đại trượng phu, không dám nhận sao?” Muốn bưng bít à, không dễ vậy đâu!

Biết rõ là phép khích tướng, nhưng mà nghe một câu như thế, Từ Duẫn Tường vẫn không chịu được.

“Hừ! Ai sợ ai?” Vừa nói ra miệng, Từ Duẫn Tường lập tức thấy hối hận, thế nhưng nhất ngôn ký xuất, tứ mã nan truy, anh tuyệt đối không thể không thừa nhận.

Quả nhiên là người gân não có vấn đề, Quý Sơ Vũ lộ ra nụ cười thực hiện được quỷ kế.

Quý Sơ Vũ ở bệnh viện quan sát vài ngày, bác sĩ nói tình trạng của hắn rất tốt, không lâu nữa có thể xuất viện.

Thế nhưng, sau khi hắn xuất viện, đổi lại thành Từ Duẫn Tường thật bi ai.

Đầu tiên là trên lớp nháy mắt đưa tình với Từ Duẫn Tường, sau đó mỗi ngày tan học đều đưa anh về nhà, cuối cùng thậm chí còn đòi Từ Duẫn Tường hôn tạm biệt, anh đương nhiên không đồng ý! Nhưng Quý Sơ Vũ lại nói: “Thầy không hôn tôi, tôi liền đứng đây không về.”

Cho nên đành phải hôn hắn, chẳng qua chỉ như chuồn chuồn lướt nước, chạm một cái là được rồi, mà Quý Sơ Vũ luôn cười vừa lòng rồi đi.

Thật sự không còn cách nào, Từ Duẫn Tường chỉ có thể nghĩ như vậy.

“Này! Em đừng có quá phận!” Ở góc tường phía xa, có người giọng như giận dữ nói.

“Ai nha, thầy không thể không thấu tình đạt lý như vậy! Thầy có biết người yêu ở ngay trước mắt mình, mà mình lại không thể chạm có cảm giác ra sao không?” Hình như còn có một người khác.

Lại gần một chút, chỉ thấy một thiếu niên mắt mèo tóc đen đẹp trai đang ôm lấy một người khác trước ngực.

Hắn tóc không quá dài, nhưng cũng không ngắn, còn hơi nâu, mày rậm mắt to, mũi thẳng, môi mỏng, tuy không phải là cực kỳ đẹp trai, nhưng cũng có thể nói là một khuôn mặt ưa nhìn.

Vừa rồi Quý Sơ Vũ kéo Từ Duẫn Tường vào trong này, rồi mới nói muốn hôn anh.

Cái quỷ gì!? Loại lý do gì thế này... Nhưng hắn nói cũng đúng.

“Vậy... Chỉ có thể hôn một cái.” Hy vọng hắn không vượt quá phép tắc.

“Được.” Quý Sơ Vũ khấn cấp hôn lên.

Không thô lỗ như lần đầu tiên, ngược lại chỉ nhẹ nhàng chạm lên, nhưng như vậy sao có thể thỏa mãn Quý Sơ Vũ, cuối cùng biến thành gặm cắn mang đầy dục vọng, thậm chí còn to gan xâm nhập khoang miệng ẩm ướt nóng bỏng, bắt đầu một hồi truy đuổi với đầu lưỡi của đối phương.

Từ Duẫn Tường bắt đầu giãy dụa, không phải nói chỉ hôn một cái thôi sao? Thế nào lại... Giãy dụa giãy dụa, anh đột nhiên ý thức được chính mình hiện tại rất giống một tiểu xử nữ chưa trải việc đời, không cam lòng yếu thế, cũng vươn đầu lưỡi cùng Quý Sơ Vũ dây dưa.

Hắn hơi sững sốt, không nghĩ rằng Từ Duẫn Tường sẽ chủ động như vậy, nhưng lập tức phản ứng lại cùng anh triển đấu.

Càng hôn càng kịch liệt, Từ Duẫn Tường ngón tay nắm tóc Quý Sơ Vũ kéo xuống, nâng gương mặt mình lên, khát cầu càng nhiều.

Đến cuối cùng, Từ Duẫn Tường thậm chí còn cảm thấy thứ dục vọng chết tiệt đang trào dâng trong người, càng hôn càng mê muội, chỉ muốn xâm nhập càng sâu...

Nụ hôn bị tiếng sách vở rơi xuống đất phá vỡ.

Hai người đang thân thân mật mật nghe thấy tiếng vang, lập tức tách ra, cùng nhìn về hướng phát ra âm thanh.

Chỉ thấy Lâm Ly Phi đang đứng đó ngốc lăng nhìn hai người, trên mặt đất là sách vở vừa rơi xuống, Thư

Kỳ Nhã bên cạnh còn đang làm vẻ mặt kích động, chỉ hận lúc này không có camera quay lại toàn bộ quá trình.

Thấy hai cô nàng, Từ Duẩn Tường đầu tiên là sửng sốt, sau đó mới đỏ mặt giải thích: “Tôi...”

Lâm Ly Phi không muốn nghe, khổ sở chạy đi.

“Ly Phi!” Từ Duẩn Tường đang muốn đuổi, lại bị Quý Sơ Vũ giữ chặt.

Thư Kỳ Nhã sau khi kích động xong, mới nhìn sang Lâm Ly Phi không biết chạy mất từ bao giờ, quay lại nói với Từ Duẩn Tường: “Không cần lo lắng, tôi sẽ đi tìm cô bé, sách vở dưới đất phiền hai người nhặt dùm.” Nói xong, liền đuổi theo Lâm Ly Phi.

Thẳng đến khi không thấy bóng dáng bọn họ, Từ Duẩn Tường mới quay đầu lại trừng Quý Sơ Vũ, tựa như đang nói: Đều là lỗi của em. Rồi mới ngồi xuống nhặt sách vở trên mặt đất.

Quý Sơ Vũ yên lặng cười cười, vừa rồi là ai cùng hấn triển miên? Sau đó cũng thành thật ngồi xuống nhặt sách.

Hôm sau, Lâm Ly Phi cũng giống như mọi ngày đến trường đi học.

Từ Duẩn Tường cảm thấy hơi lo lắng, liền hẹn cô buổi trưa cùng nhau ăn cơm.

“Ly Phi...” Hai người ngồi trên ghế đá dưới bóng cây râm mát ăn trưa.

“Vâng?” Lâm Ly Phi vừa ăn vừa trả lời.

“Em có sao không?” Nhìn thấy người con trai mình thích cùng thầy giáo hôn... hôn... dính môi lại với nhau, sao có thể bình tĩnh như không có chuyện gì được.

“A, không có gì.” Cô tiếp tục ăn.

“Vậy sao?” Sao có thể?

Sau đó, hai người im lặng ăn cơm, nhưng Từ Duẩn Tường vẫn không thể thôi lo lắng, tiếp tục hỏi: “Thật sự không có chuyện gì sao?”

Nghe thấy anh hỏi như vậy, Lâm Ly Phi trước đem cơm trong miệng nuốt xuống rồi mới trả lời: “Thầy, em thật sự không sao, hôm qua là em quá thất lễ, đồng tính luyến ái không phải chuyện gì đáng xấu hổ, mà

ngược lại, đây quả thực là thần thánh, thầy, hai người sau này cho dù có gặp phải khó khăn gì, cũng phải dũng cảm vượt qua nha!” Cô mỉm cười nhìn anh.

Đây... Đây là chuyện gì? Lỵ Phi sao lại nói chuyện giống cô Thư như vậy? Cô Thư tẩy não cô bé rồi?

“Là vậy sao? Ha ha.” Từ Duẫn Tường không biết nói gì đành cười trừ.

13. Chương 13

Quý Sơ Vũ chu mỏ, hướng Từ Duẫn Tường đòi hôn tạm biệt.

Từ Duẫn Tường không giẫy dụa, dù sao kết quả cũng giống nhau.

Thật nhanh mỗ một cái lên môi Quý Sơ Vũ, nhưng mà hôn cũng hôn xong rồi, hắn vẫn chưa chịu đi.

“Có chuyện gì?” Hôn cũng hôn rồi, còn muốn thế nào nữa?

“Không mời tôi vào ngồi sao?” Quý Sơ Vũ cười hỏi.

Từ Duẫn Tường chỉ liếc hắn một cái, xoay người nói: “Tùy em.”

Tra chìa, mở cửa.

Quý Sơ Vũ theo sau anh.

Đây là một căn hộ không lớn, chỉ có một chiếc giường đơn, cuối chân giường còn có một chiếc tủ quần áo. Bên cạnh là một chiếc tủ thấp, bên trên lưạ thưa vài quyển sách, tựa sách là gì, Quý Sơ Vũ nhìn không rõ. Giữa gian phòng đặt một cái bàn nhỏ, trên bàn có một chiếc máy tính và vài tài liệu giảng dạy, bên cạnh để một bình nước, xung quanh có không ít bát ăn mì ăn liền xong chưa rửa.

Xem ra phải thường xuyên tìm anh đi ăn cơm mới được, Quý Sơ Vũ nghĩ thầm.

“Kỳ thật còn ngán nấp chán.” Hắn còn tưởng rằng nhà anh sẽ như cái chuồng heo cơ.

Từ Duẫn Tường quay đầu lại, dùng vẻ mặt “Em nghĩ tôi là ai chứ” nhìn hắn, rồi mới nói: “Cởi giày.”

Lúc này Quý Sơ Vũ mới để ý bên chân đặt mấy đôi dép lê, liền cởi giày, đi dép.

Từ Duẫn Tường tuyệt không làm tròn bổn phận của chủ nhà, tự mình ngồi xuống bên cạnh bàn mở máy tính, bắt đầu chỉnh sửa lại những gì đã dạy hôm nay, rồi nói: “Em cũng thấy rồi đấy, nhà của tôi chẳng có cái gì để tiếp đãi em cả.” Ngụ ý chính là: Xem xong rồi, nên cút đi.

“Không sao, được ở cùng thầy là tốt rồi.” Quý Sơ Vũ đi đến bên giường ngồi xuống.

Từ Duẫn Tường nhìn như không phản ứng, kỳ thật tim đập rất nhanh.

Vài phút trôi qua, hai người đều duy trì tư thế như vậy, Từ Duẫn Tường cuối cùng chịu không nổi, bởi vì người sau lưng vẫn luôn chăm chăm nhìn anh, đành đứng dậy, mở tủ lấy mì ăn liền, còn không quên hỏi Quý Sơ Vũ: “Muốn ăn không?”

Cũng không còn cách nào khác, Quý Sơ Vũ chỉ có thể nói được.

Ăn mì xong, Quý Sơ Vũ vẫn ngồi bên cạnh Từ Duẫn Tường, nhìn anh chăm chú, chớp cũng không chớp mắt một cái.

Bị Quý Sơ Vũ nhìn đến cả người khó chịu, Từ Duẫn Tường hỏi: “Không về nhà sao?”

“Không, anh trai hôm nay cũng không trở về, nên muốn ở lại qua đêm.” Nói như chuyện đương nhiên.

“Cái gì!? Sao em có thể tự tiện quyết định như vậy?”

“Tôi sẽ không đi, dù sao ngày mai cũng là thứ bảy.” Quý Sơ Vũ vô lại nói.

Từ Duẫn Tường cùng hấn mắt to trừng đôi mắt nhỏ, cuối cùng cũng đành chịu.

Cúi đầu tiếp tục chỉnh sửa bài dạy, xem như ngậm đồng ý hành vi của hắn.

14. Chương 14

Hai người tắm rửa xong (không phải tắm chung đâu nha!), liền ngủ sớm.

Quý Sơ Vũ mặc áo phong của Từ Duẫn Tường, không ngờ cũng rất vừa người, khiến Từ Duẫn Tường có chút kinh ngạc, đáng người nhìn như gầy yếu kia, kỳ thật rắn chắc vô cùng.

Còn nửa người dưới thì sao, hắc hắc, đương nhiên là mặc quần lót của Từ Duẫn Tường rồi.

Vốn cũng không định cho hắn mặc, nhưng mà nghĩ đến Quý Sơ Vũ không thay quần lót, Từ Duẫn Tường cảm thấy hơi bẩn.

Anh yêu sạch sẽ cực kỳ.

Từ Duẫn Tường giương mắt trừng tên nằm bên cạnh.

Quý Sơ Vũ nói cái gì mà muốn cùng anh ngủ, ban đầu Từ Duẫn Tường còn định cho hắn ra WC ngủ, nhưng Quý Sơ Vũ nói WC quá nhỏ, vấn đề là, giường cũng rất nhỏ nha!

Bây giờ là mùa hè, tuy rằng mở điều hoà, nhưng Từ Duẫn Tường sợ nóng, hơn nữa anh còn phải mặc quần áo ngủ, bình thường anh toàn ngủ trần, nhưng có Quý Sơ Vũ ở đây, anh cảm thấy mặc như vậy rất kỳ, chỉ mặc đồ lót, cũng rất quái lạ, cuối cùng đành phải đóng bộ cả quần lẫn áo.

“Thầy yêu tôi đến thế sao, muốn nhìn tôi ngủ hả?” Cảm nhận được ánh mắt của Từ Duẫn Tường, Quý Sơ Vũ quay đầu qua đùa giỡn anh.

“Ai thèm.” Từ Duẫn Tường “Hừ” một tiếng xoay người ngủ.

Trong hốt hoảng, Từ Duẫn Tường cuối cùng cũng thiếp đi.

Rạng sáng.

Từ Duẫn Tường bị nóng tỉnh, trở mình, lại phát hiện Quý Sơ Vũ không ngủ, một đôi mắt mèo đen láy mở to.

“Em không ngủ?”

Quý Sơ Vũ quay đầu nhìn anh: “Người yêu ngủ bên cạnh, mà lại không thể đụng vào, thầy nói, ai mà ngủ được chứ?” Nói xong, xoay người đè lên Từ Duẫn Tường.

“Ấy...” Bây giờ là tình huống gì đây?

Quý Sơ Vũ nhìn anh chăm chú một hồi, rồi hôn lên.

Hôn thật mạnh, vươn đầu lưỡi xâm nhập giữa hai phiến môi, đảo qua lại, rồi mới cùng chiếc lưỡi đang cố tránh né giao triền.

Từ Duẩn Tường không giãy dụa, để hân hôn một lát thôi, một lát thôi là được rồi...

Một tia nước bọt không kịp hút vào, từ khoe miệng Từ Duẩn Tường chảy xuống, tiếng chùn chụt cũng phát ra không ít.

Tay Quý Sơ Vũ cũng không nhàn nhã, luồn vào bên trong áo, vuốt ve ngực Từ Duẩn Tường, lần mò đầu nhũ, bắt đầu vẽ vòng.

Nơi mẫn cảm bị chọc ghẹo, giống như bị điện giật, kích thích Từ Duẩn Tường, anh đẩy Quý Sơ Vũ: “Không được sờ loạn.”

Hai người tách ra, kéo theo một sợi chỉ bạc.

Khoe miệng vẫn còn lưu lại nước bọt được ánh trăng ngoài cửa sổ chiếu rọi ánh lên màu trắng bạc, Từ Duẩn Tường lúc này trong mắt Quý Sơ Vũ, có chút khiến người cảm lòng không được.

Nheo con ngươi đen láy, tiếp tục tiến công.

Từ môi đến cổ, một đường hôn xuống, vén áo lên, lộ ra hồng châu, không chút do dự ngậm vào.

“A...”

Lưỡi đảo quanh, thỉnh thoảng mút một cái.

“Này... Không được sờ... Không có nghĩa là... được... cắn...” Đẩy Quý Sơ Vũ, nhưng một Từ Duẩn Tường đã không còn khí lực, đẩy không ra.

Một đường vuốt ve, kéo quần xuống, ngay cả quần lót cũng không tha, tay nắm lấy bộ phận trung tâm.

Giờ phút này, dục vọng của Từ Duẩn Tường đã nửa ngẩng đầu.

Quý Sơ Vũ thấy được không khỏi cười xấu xa, có cảm giác sao?

Nắm dục vọng của Từ Duẩn Tường, như có như không nắn bóp.

A, hân đang sờ cái gì? Dục vọng chưa từng bị người khác chạm qua, Từ Duẩn Tường bất an vặn vẹo.

Dựa vào bên tai anh, trầm thấp nói: “Không muốn, vậy kêu dừng đi.” Trong tay còn không quên nắm lại

thật mạnh.

Đáng giận, hiện tại mới nói thế...

Tuy rằng rất muốn kêu Quý Sơ Vũ dừng lại, bởi vì loại cảm giác xa lạ này khiến anh khó chịu, nhưng mà cũng mơ hồ cảm thấy khoái cảm...

Tùy ý Quý Sơ Vũ xoa nắn càng lúc càng nhanh, Từ Duẫn Tường hô hấp cũng càng ngày càng dồn dập, đạt tới cao trào, thân dưới nóng bừng, dịch thể trắng đục cũng theo đó phun ra.

Nhìn người vẫn còn đang mê man chìm trong khoái cảm, Quý Sơ Vũ cúi lên nụ cười xấu xa, kéo tay Từ Duẫn Tường, đặt lên đùi quần: “Đến lượt tôi.”

Từ Duẫn Tường sau khi hồi thần, mới ý thức được tay đang chạm vào cái gì, kêu to: “Em em em!”

Quý Sơ Vũ cúi đầu ghé bên tai anh nói: “Thầy, phải biết báo ân nha, phải làm gương chứ, bằng không sao có thể giáo dục học trò?”

Từ Duẫn Tường rất muốn trợn trắng mắt, hắn còn biết bản thân là học sinh sao, học sinh mà làm như thế à!

“Mau...” Quý Sơ Vũ thổi nhiệt khí bên tai Từ Duẫn Tường, khiến toàn thân anh run rẩy.

Bắt đắc dĩ cầm lấy vật nóng bỏng của Quý Sơ Vũ, bắt đầu xoa nắn.

Vật trong tay càng lúc càng lớn, rất nhanh đã bắn ra.

Đột nhiên, Quý Sơ Vũ giữ chặt tay Từ Duẫn Tường, không biết hắn muốn làm cái gì.

Chỉ thấy Quý Sơ Vũ đem bàn tay dính chất dịch trắng đục, lần đến phía sau Từ Duẫn Tường, tìm được cửa vào, rồi cắm ngập một ngón tay.

Từ Duẫn Tường hít mạnh một cái: “Em, em, đau quá! Mau lấy ra!”

“Giờ không thích ứng trước, lát nữa sẽ càng đau.” Ngón tay Quý Sơ Vũ bắt đầu ra vào.

“Em...” Càng nhiều ngón tay đưa vào, thứ tăng lên, không phải đau đớn, mà là khoái cảm.

“A...” Tiếng rên rỉ từ trong miệng truyền ra, Từ Duẫn Tường vội ngậm miệng, đây, đây là cái thanh âm gì!

Nghe thấy vậy, Quý Sơ Vũ biết đã có thể rồi, rút ngón tay ra, thay vào đó, là một thứ nóng rực như lửa.

Đau! Từ Duẫn Tường nắm chặt tay.

Quý Sơ Vũ nhìn thấy, bèn nhẹ giọng nói: “Ngoan, đợi lát nữa sẽ không đau.”

Ngoan cái đầu ấy! Tại sao anh phải nằm dưới chứ?

Quý Sơ Vũ chậm rãi ra vào, nhìn Từ Duẫn Tường nháu mày, trong lòng suy nghĩ làm sao để không làm đau anh...

“A... Ha...” Chết tiệt, lại là thanh âm này!

A? Chỗ này...

Hắn lại hướng nơi đó đâm vào “A... Ha...” Quả nhiên, lại có thanh âm.

Quý Sơ Vũ cười xấu xa: “Tôi tìm được cách làm thầy không đau rồi.” Nói xong, lại hướng chỗ kia đâm mạnh vào.

“Ha... Em... A... Đáng giận...” Từ Duẫn Tường ngay cả sức lực đánh hắn một cái cũng không có.

Rút ra, đút vào, tốc độ càng lúc càng nhanh, Quý Sơ Vũ găm nhẹ một tiếng, hậu đình Từ Duẫn Tường căng ra, một luồng nhiệt bắn thẳng vào bên trong, phía trước cũng có chất lỏng màu trắng bắn ra, hai người đều đạt tới cao trào.

Lời tác giả:

Ta viết H thật sự rất kém a -/-

15. Chương 15

“A... Ha... Còn... muốn...”

“Vậy sao? Vậy thầy cũng phải chủ động đi!”

“A, a... Ha...”

Á! Đây là giấc mơ quái quỷ gì!? Từ Duẩn Tường bị dọa tỉnh, bởi vì anh mộng xuân.

Trước kia không phải chưa từng mộng xuân, nhưng mà lần này, lại là với đàn ông.

Cái này không nói, vấn đề là tên đàn ông kia lại là Quý Sơ Vũ; coi như xong đời rồi, anh cứ nhiên nằm dưới!

Tại sao lại như vậy, anh đáng ra phải ở phía trên chứ!

Chết tiệt! Thật hy vọng ngày hôm qua chỉ là một giấc mơ...

“Chào buổi sáng.”

Từ Duẩn Tường quay đầu nhìn hướng phát ra âm thanh, thấy Quý Sơ Vũ chống tay nằm nghiêng, thân thể trắng nõn cường tráng liền cứ như thế phô bày không sót chút gì trước mặt anh.

Từ Duẩn Tường trừng lớn mắt, lập tức kéo đệm chặn nhìn xuống hạ thân mình, mặt trong đùi còn lưu lại một ít chất dịch màu trắng, chính là bằng chứng tốt nhất chứng minh những gì hai người đã làm.

Nhìn bản thân thành ra như vậy, Từ Duẩn Tường thật sự rất muốn đánh Quý Sơ Vũ một trận, nhưng mà nhìn khuôn mặt tươi cười của hắn xuống tay không nổi, đành phải dúi đầu vào gối kêu rên.

Quý Sơ Vũ xuống giường rửa mặt chải đầu, để lại Từ Duẩn Tường còn đang bần hối hận.

Rửa mặt xong, Từ Duẩn Tường đã không còn hối hận nữa, chỉ ngồi trên giường hờ hững.

Quý Sơ Vũ mặc đồng phục, bắt đầu dọn dẹp quần áo vứt bừa bãi trên đất: “Lần đầu tiên nằm dưới, khó tránh khỏi không cam lòng, làm thêm vài lần, thầy sẽ thích ứng.” Kỳ thật hắn cũng không chắc chắn, nhưng là Lâm Ly Phi đã nói như vậy.

Bỗng một ngày, Lâm Ly Phi chạy tới tìm hắn, nói muốn tâm sự, hắn vốn không muốn đáp ứng, nhưng cô nói là có liên quan tới chuyện của hắn và Từ Duẩn Tường, Quý Sơ Vũ mới đi cùng cô.

Nói chuyện xong, hắn mới biết được, hoá ra hai người đàn ông cũng có thể hoan ái, Lâm Ly Phi còn đưa cho hắn không ít sách về “chuyện ấy”, sau khi xem hết, thật sự làm cho Quý Sơ Vũ được mở rộng tầm mắt.

“...Cho nên...” Nói nhiều như vậy, Từ Duẫn Tường lại vẫn không hề mở miệng, Quý Sơ Vũ nghi hoặc ngẩng đầu, chỉ thấy người trên giường giống như đã chết, không nhúc nhích.

“Tường?” Hắn đi qua, hươ hươ tay trước mặt Từ Duẫn Tường, nhưng anh vẫn không phản ứng.

“Thầy đừng làm tôi sợ!” Quý Sơ Vũ bắt đầu luống cuống, không phải anh muốn tự sát đấy chứ? Không được, như vậy càng không được!

Quý Sơ Vũ vươn tay muốn chạm vào Từ Duẫn Tường, lại bị anh hất ra.

“Đừng đụng vào tôi!” Từ Duẫn Tường hét lên, hung ác nhìn Quý Sơ Vũ.

“Tường?”

“Câm miệng!” Hiện tại Từ Duẫn Tường giống như một con dã thú, tựa như muốn xé xác hắn thành trăm mảnh.

Quý Sơ Vũ bị dọa, không nghĩ tới Từ Duẫn Tường sẽ phản cảm như vậy, hắn thật sự không biết...

Từ Duẫn Tường thấy mình thất lễ, quay đầu đi: “Ra ngoài mau.”

“Tôi...”

“Mau cút!” Anh không muốn nhìn... thấy Quý Sơ Vũ nữa.

Quý Sơ Vũ biết mình nếu còn cố chấp ở lại, khó đảm bảo Từ Duẫn Tường sẽ không càng thêm chán ghét hắn: “Thực xin lỗi.” Hắn nói xong, liền ra ngoài.

Thẳng đến khi nghe được tiếng bước chân rời đi, Từ Duẫn Tường mới dám một cái lên tường thật mạnh.

Sau đó hai người, không còn giống như trước nữa.

Quý Sơ Vũ nhiều lần muốn tiến lên nói chuyện với Từ Duẫn Tường, nhưng anh đều không thêm chú ý tới hắn, coi Quý Sơ Vũ tựa như không khí.

Tuy rằng Quý Sơ Vũ rất muốn cùng Từ Duẫn Tường trở lại như trước, nhưng bất đắc dĩ người kia không muốn để ý đến hắn.

Dần dần, hai người không còn đồng thời xuất hiện nữa.

16. Chương 16

Chủ nhiệm lớp chín năm hai đang giảng bài trên bục giảng, học sinh bên dưới ai cũng vô cùng tập trung.

A? Sao lại có đứa dám ngủ gật?

Học sinh kia đang gục gặc đầu, có thể nhìn ra hẳn rất cố gắng để mình không ngủ mất.

Từ Duẩn Tường biết Quý Sơ Vũ đang ngủ gật, nhưng anh không muốn bản thân để ý đến hẳn.

Gần đây Quý Sơ Vũ mỗi ngày đi học đều ngủ gật, hẳn tình nguyện đi học, mà không phải trốn tiết đi nơi khác ngủ cho thoải mái.

Từ Duẩn Tường biết, đây là Quý Sơ Vũ tôn trọng anh.

Nhưng, thế thì sao chứ?

Ngày 25 tháng 12.

Hôm nay là lễ Giáng Sinh mỗi năm chỉ có một lần, tuy rằng không phải ngày lễ trong nước, nhưng mọi người vẫn trải qua rất vui vẻ.

Ai ai cũng bàn luận nên đi đâu chơi, hưng phấn viết cả trên mặt.

Thế nhưng, giáo viên của trường trung học này, lại phải ở lại trường, tăng, ca!

“Tại sao tôi phải ở lại tăng ca!” Từ Duẩn Tường ngồi trong văn phòng oán giận.

Gần đây trường thành lập hội đọc sách, giáo viên phải thay phiên nhau trông coi, mà hôm nay đúng đến phiên Từ Duẩn Tường.

Hội đọc sách thường ở lại đến mười một giờ, anh vốn muốn cùng mấy học sinh đi chơi, không nghĩ tới...

11 giờ đêm.

Từ Duẫn Tường uể oải đứng dậy, thôi quên đi, về nhà mua mấy chai bia thôi.

Lúc anh ra đến cổng trường, nơi đó đã đứng một người.

Là ai đang chờ ai vậy?

Đi đến gần mới thấy, người kia không phải là...

Quý Sơ Vũ!

Hắn đứng đấy để làm gì? Quên đi, cũng không phải chuyện của anh.

Thời điểm bước ra khỏi cổng trường, Quý Sơ Vũ gọi Từ Duẫn Tường lại.

“Thầy.”

Nhưng, Từ Duẫn Tường làm như không nghe thấy, không nhìn hắn trực tiếp lướt qua.

“Thầy!” Quý Sơ Vũ không buông tha, đuổi theo.

Muốn chặn đường Từ Duẫn Tường, nhưng lại bị anh vòng qua.

“Em làm cái gì vậy! Mau thả tôi xuống!”

Quý Sơ Vũ bất đắc dĩ chặn ngang đem Từ Duẫn Tường ôm lấy.

“Trừ phi thầy chịu nghe tôi nói, bằng không tôi sẽ không thả thầy xuống.”

Từ Duẫn Tường đành phải gật đầu.

Quý Sơ Vũ buông anh xuống, lấy từ trong túi ra một cái hộp.

Từ Duẫn Tường nghi ngờ nhìn cái hộp, hắn cũng không thừa nước đục thả câu, mở hộp, bên trong là một chiếc đồng hồ đeo tay.

“Sao vậy?” Lấy đồng hồ ra để làm gì?

“Thầy không nhớ à?”

Nhìn chiếc đồng hồ nằm trong hộp, Từ Duẩn Tường rốt cuộc cũng nhớ ra...

Anh còn nhớ, lần trước khi cùng Quý Sơ Vũ về nhà, có đi qua một cửa hàng bán đồng hồ, nhìn thấy một chiếc đeo tay, Từ Duẩn Tường rất thích, nhưng mà giá không rẻ chút nào, chỉ có thể cảm thán: “Nếu tôi có một cái thì tốt rồi.”

Cho nên đây là...

“Tặng thầy.” Nhìn Từ Duẩn Tường biểu tình có chút biến hóa, Quý Sơ Vũ mỉm cười nói.

“Cái gì!? Em lấy đâu ra tiền?” Cái này phải đến mấy vạn!

Nghe anh hỏi như vậy, Quý Sơ Vũ lộ ra biểu tình có chút ngượng ngùng: “Là tiền tôi làm thêm kiếm được.”

Cho nên hẳn gần đây tinh thần không tốt, là vì đi làm thêm?

Nhìn Quý Sơ Vũ, môi đã tím tái, làn da nguyên bản trắng nõn, hiện tại càng thêm tái nhợt, Từ Duẩn Tường mới phát hiện, hẳn chỉ mặc đồng phục, không mặc áo khoác.

“Này, em không thấy lạnh à.” Từ Duẩn Tường vội vàng cởi áo khoác trên người, choàng lên vai Quý Sơ Vũ.

Vốn muốn nói không lạnh, nhưng thấy Từ Duẩn Tường kiên trì lại thêm ánh mắt như dao phóng tới, Quý Sơ Vũ đành phải đem lời nói nuốt trở về.

“Ấy, tôi chưa mua quà.”

“Không có cũng...”

“Không được, tôi nhất định sẽ tặng, nói đi, em muốn cái gì?” Sao có thể cứ thế lấy không?

“Thật à? Cái gì cũng có thể?”

“Ừ... Chỉ cần tôi có thể làm được.”

“Vậy... Được!”

Từ Duẫn Tường đột nhiên có dự cảm bất thường.

17. Chương 17: Kết Thúc

“Thật sự có thể?” Quý Sơ Vũ bất an hỏi.

“Mấy cái khác em lại không cần.” Anh cũng không muốn đâu, nhưng Quý Sơ Vũ cái gì cũng không cần, Từ Duẫn Tường lại không muốn nợ hấn, đành tốc chiến tốc thắng thôi.

“Vậy thật có lỗi.”

Quý Sơ Vũ gặm cắn cắn cổ Từ Duẫn Tường, khiến anh cảm thấy một trận tê dại, đột nhiên, Quý Sơ Vũ cắn nhẹ lên hầu kết anh.

“A...” Từ Duẫn Tường ngậm khê một tiếng, nhưng lập tức mím chặt môi, không để bản thân kêu ra tiếng.

Quý Sơ Vũ cười xấu xa, hôn xuống.

Người nằm trên giường bắt đầu hồi tưởng lại.

Bản thân mình vì sao có thể mặc hấn làm càn?

Anh rõ ràng không phải đồng tính luyến ái, ít nhất nhìn nam sinh anh không có cảm giác đặc biệt gì.

Thích? Chuyện này... không thể nào... phải không?

Đột nhiên, Từ Duẫn Tường nghĩ tới hồi nãy...

“A... Ha... ha... A...”

“Kêu tên tôi, Tường.” Quý Sơ Vũ cúi người, ở dựa vào bên tai Từ Duẫn Tường nói.

“A... Quý... Sơ Vũ...”

“Không đúng, là Vũ.” Thật mạnh thúc vào, người dưới thân quả nhiên liên tục rên rỉ.

“Vũ... Ha...” Từ Duẩn Tường đã không còn sót lại chút lý trí nào, nếu giờ bắt anh tự nói mình ngu ngốc, chỉ sợ anh cũng chẳng biết gì mà nói theo.

“A... Tường, tôi yêu em.” Đặt một nụ hôn lên trán anh, Quý Sơ Vũ càng ra sức thúc vào.

Nghĩ tới cảnh như vậy, Từ Duẩn Tường không khỏi đỏ mặt.

Cái này... Đúng! Nhất định là dục vọng chinh phục!

Lần nào quyền khống chế cũng ở trong tay Quý Sơ Vũ, khiến cho Từ Duẩn Tường thấy cực kỳ khó chịu.

Cho nên nhất định là vì muốn chinh phục hắn, anh mới ở lại bên người Quý Sơ Vũ.

Nhất định là vậy!

Quay đầu nhìn Quý Sơ Vũ ngủ say bên người, Từ Duẩn Tường trong mắt dấy lên lửa cháy hừng hực.

Anh một ngày nào đó nhất định sẽ được ở trên!

Nhất định!

Hết!

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hoc-sinh-bat-luong>